

SARA

BLÆDEL

MADS PEDER

NORDBO

ROZPUŠTĚNÍ

KRIMI

ROZPUŠTĚNÍ

© 2021 Sara Blædel and Mads Peder Nordbo
Published by arrangement with Nordin Agency ApS, Denmark

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2022
Cover © Kenneth Schultz, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2966-1 (pdf)

S A R A
BLÆDEL
M A D S P E D E R
NORDBO

ROZPUŠTĚNÍ

K R I M I

VENDETA

*Voda jsi,
ve vodu se obrátíš
a z vody opět povstaneš.*

DEN PRVNÍ PÁTEK

Okénko měl stažené do půlky, aby ji uslyšel. Skvrnky raního slunce se v trávě leskly jako ohnivé kapky. Hoří. Tráva i jeho nitro. Nesedí tu poprvé. Mnohokrát už pil čaj v autě zaparkovaném za sportovní halou, mimo dohled kamer i lidských očí. Popeláři jezdí v pondělí. Pečovatelky z jeslí přicházejí s kočárky a skupinkami dětiček na nejistých nožkách mezi 9.05 a 9.17. Osobně je neviděl, ale malá kamera, kterou nainstaloval na nízkou přístavbu vzadu, zachytila veškeré dění během celého jednoho roku, takže teď věděl do posledního detailu, co se tu ráno za ránem děje. Nyní už byla kamera odmontovaná a on byl připravený.

Znovu pohlédl na hodiny na palubní desce. 7.47. Na sedadle vedle něj ležela její složka. Chodí sem třikrát týdně před prací. Přichází mezi 6.35 a 6.40, ale odchází vždy přesně za deset minut osm, aby stihla dojet na kole do tallerupské školy, kde pracuje, těsně před zvoněním. Za uplynulý

rok nebyla ani jednou nemocná. Má poznamenáno, že ráno vodí děti do školky a do jeslí otec, zatímco odpoledne je tam zpravidla vyzvedává ona.

Přejel prstem po její složce. Byla dost objemná. Prostranství za halou nesledovala žádná kamera kromě té jeho. Kamera umístěná na sportovní hale zabírala prostranství vepředu, ale tu zneškodnil už v noci.

7.49. Žena už brzy půjde. Napil se z termohrnku. Pocítil tlak na hrudi.

Vedle její složky ležela malá, v kůži vázaná, ohmataná kniha. Pohládl hladkou kůží a pak ji i se složkou uklidil k dalším deskám do přihrádky na rukavice.

Je čas. Za chvíli žena vyjde a zjistí, že kolo je pryč. Rozhlédne se kolem. Čas poběží. Do zvonění jí bude zbývat ani ne pět minut.

Tamhle jde. Vlasy má hezky učesané. Taška jí těžce visí na rameni, kráčí pružně ke stojanu na kola. Sledoval ji ve zpětném zrcátku a nastartoval.

Pátřavě se rozhlédla kolem, pohlédla na hodinky, vyrazila poklusem ke škole a teď se blížila k autu. Když k ní obrátil tvář, proběhlo jím radostné zachvění.

„Dobrý den,“ pozdravil, když mījela auto. „Zdá se, že spěcháte, nechcete svézt?“

Dvě obrazovky před Nasrín bzučely. Slunce stálo vysoko nad starými domy na protější straně ulice Hans Mules gade, ale z otevřeného okna táhl chlad.

Seděla u počítačů a zírala na obličeje a jména už od chvíle, kdy se dostavila na odpolední směnu, a nikdy jí to, že pochází z muslimského prostředí, nelezlo tolik krkem, jako

když dokončila policejní akademii a začala pracovat u policie v Odense.

Na monitorech defilovaly tváře a ona k nim dopisovala data z karet ležících na stole. V kartotéce policie ostrova Fyn měli záznam o stovkách mladých lidí s arabskými kořeny a doplňovat aktuální data a mít přehled o jejich vzájemných vztazích a bydlištích musela téměř pořád ona. No dobře. Jistě. Jenomže ji to už přestává bavit. Proč to vždycky zbude na ni? Protože je muslimka? Občas ji navíc počastovali sarkastickými, rádoby vtipnými poznámkami jako: *Aspoň se dozvíš novinky o bratrancích*. Ať jdou někam.

Nasrín vytrhl z úvah smích a pohlédla na Deu Torpovou. Starší kolegyně většinou bývala hlučnější v přítomnosti silných mužů. Taková zoufalost, pomyslela si Nasrín našťavaně. V *Oddělení reaktivního vyšetřování* jich bylo asi sedmdesát, a ona musí zrovna skončit v kanceláři pro pět s vedoucí sekce, komisařkou Torpovou.

K rohu Deina stolu si s kávou přisedl jeden z psovodů. Dea si rozpustila zářivé popelavě šedé vlasy, které jí splývaly až na ramena. Psovod měl na sobě vestu, ale ne bundu, takže bylo vidět řemen jeho podpažního pouzdra. Měl široký hrudník a jejich flirtování prosytilo celou místnost. Nasrín rozmrzele pohlédla zpět. Ti dva očividně své pracovní dny žádným úmorným zíráním na nekonečné řady fotek zachmuřených gangsterů z ghetta trávit nemusí.

„Na.“ Nasrín se otočila a zhlédla k Liamu Starkovi. S šéfem reaktivního oddělení vycházela dobře, práce v oddělení násilných trestných činů byla jejím splněným snem, ale nechápala, proč Liam nikdy neodkáže do správných mezí Deu, která se zcela zmocnila vlády nad jejich společnou kanceláří. Někteří starší kolegové mu přezdívali Skot, kvůli jeho skotským kořenům a zálibě v domácím haggisu

ššířícím zápach vitaminových tablet a ovčích loje do celého oddělení.

„Vidím, že to chce čaj,“ dodal a postavil před ni na stůl vedle rozložených karet broušený pohárek. „Postupuje to?“

Pomalou přikývla a vzala si pohárek. „Jenomže kvůli tomuhle jsem sem na reaktivní nešla,“ poznamenala a kývla hlavou k obrazovce.

Chvilí trvalo, než mu došlo, jak to myslí, a pak ukázal na karty z kartotéky. „Tohle je naprostý základ vyšetřování a jeden z nejdůležitějších úkolů.“

Po očku na něj pohlédla, ale on to zřejmě myslel vážně.

„Když víme, kde zrovna jsou a co právě dělají, tak jsme napřed přesně o ten krok, který nám dává možnost zasáhnout... Takže jestli ti to připadá nedůležité, tak se pleteš.“

Tohle od něj slyšela už dřív, ale jsou tu přece i další nově přijatí členové týmu. „Víš, že mi přezdívalí luxusní čmoud?“

„Kdo? Někdo od nás?“

„Ne, tady ne..., na ulici.“ Ukázala na monitor. „Tihle.“

„Je to problém? Když jsi v terénu?“

Zavrtěla hlavou a pokusila se pocít nespravedlnosti potlačit.

„Ne, problém je spíš to, že v terénu skoro nikdy nejsem. Sedět tady celé dny a čučet do monitoru teda každopádně žádný luxus není.“ Usrkla zbrkle čaj a ucítila na sobě Liamův pohled. Spálila si jazyk, ale konečně řekla, co chtěla.

Dea se u svého stolu znovu hlasitě zasmála, ale Liama to zjevně neobtěžovalo. Možná to ani nezaznamenal, pomyslela si Nasrín. Deu Torpovou koneckonců přivedl do Odense právě on, i když Nasrín nechápala proč.

Vyhledala si o ní informace na internetu a bylo jasné, že bývala opravdovým policejním esem, nyní však mílovými kroky sestupuje po služebním žebříčku. Je jí jednapadesát

a dříve se pohybovala v nejvyšších patrech policie, když působila jako kriminální inspektorka na starém oddělení vražd v Kodani. Pak však došlo k čemusi, co ji přimělo odstěhovat se do Grónska, kde pracovala několik let u policie v Nuuku. Do Dánska se vrátila už jen jako policejní komisařka u policie ostrova Fyn, což bylo policejním špičkám hodně vzdálené. Podle Nasrín šlo o pořádný sešup. „Prostě jsem si to nejspíš jen představovala jinak,“ snažila se celou záležitost nakonec sama Dea zlehčit.

Liam se narovnal, zamýšleně na ni pohlédl a čelo mu zbrázdila vráska. „Dobrá, Nasrín, tak teď to vím. Poslechl jsem si tvůj názor, ale přísně vzato jsi policejní asistentka v prvním turnusu, takže...“ Přátelsky na ni pohlédl. „Slibuju, že tě vezmeme na vyšetřování do terénu, ale musíš mít ještě trochu trpělivosti.“

Dea a psovod se už nesmáli a vstali od stolu. Do dveří kanceláře vešel nějaký člověk. Tváře měl ztrhané a blede a za ním šla jedna z recepčních, která jim oznámila, že tenhle muž přišel nahlásit zmizení své ženy.

„Sakra!“ houkl Liam tiše.

„Ty ho znáš?“ zeptala se za ním Nasrín. Liam přikývl. „To je Claus, trenér mého syna z tommerupského klubu vodního póla.“

Dea vykročila k muži, který se pátravě rozhlížel kolem, než si všiml Liama.

„Jde o Charlottu!“ zvolal hlasitě, až se slova rozlehla v poloprázdné kanceláři. „Je pryč. Něco se jí muselo stát. Měla vyzvednout děti, ale nepřišla, a ona by Olivera nikdy nenechala tvrdnout v jeslích. Muselo se jí něco stát nebo jí

někdo ublížil.“ Slova se mu valila z úst do ticha, které se rozhostilo kolem.

Dea pohlédla na Liama, on jí pokývl a nechal svoji sekční šéfovou, aby se slova ujala sama. „To já jsem s vámi mluvila, když jste sem volal,“ začala a stáhla si rychle vlasy do culíku. „A jak jsem se vám pokoušela vysvětlit už do telefonu, nemáme bohužel zdroje na to, abychom obrátili všechno vzhůru nohama, protože je vaše žena pár hodin pryč. Je dospělá a existuje celá řada možných vysvětlení...“

„Tady sakra nejde o to, že je pár hodin pryč,“ přerušil ji vztekle Claus. „Charlotta zmizela, někdo jí něco udělal. A to jsem se vám snažil vysvětlit už do telefonu, ale vy mě vůbec neposloucháte. Přece bych tu nebyl, kdybych nevěděl jistě, že je něco špatně. Je pryč.“

„Nechcete se posadit?“ odpověděla Dea a ukázala na židli u stolu. Muž se však vydal přímo k Liamovi a napřáhoval k němu mobil.

„Poslal jsem chlapce po tréninku do sprchy a pak jsem objevil záplavu nepřijatých hovorů ze školky,“ oznamoval a nervózně listoval mezi seznamem hovorů a zprávami. „Nikdy by si nevyzvedla mobil, ale teď se jí nemůžu dovolat.“ Hlas měl vzrušený a překotně ze sebe vyrážel slova. „Ne-vyzvedla děti. Vy přece víte, že trénuju kluky každé úterý a pátek, a v tyhle dny vyzvedává Cillu a Olivera vždycky Charlotta. Díval jsem se i na e-mail a Messenger, ale ani tam mi nenechala zprávu, že děti nebude moct vyzvednout.“

Liam ho uchopil za paži a dovedl ho k jednomu ze dvou křesel stojících pod oknem. „Nechcete sklenici vody?“

Claus to odmítl mávnutím ruky. „Ne, chci, abyste mi pomohli najít manželku.“

Dea přešla k nim. „A kdy přesně podle vás zmizela?“ zeptala se a přitáhla si židli, takže nyní seděli naproti sobě.

Upřel na ni pohled, jako kdyby ho právě počastovala ná-
dávkou.

„Jak to mám vědět?“ zvolal. „Je pryč. Nevyzvedla děti
a zjistil jsem, že ráno vůbec nedorazila do práce. Takže v tu
dobu už rozhodně byla pryč.“

Liam se posadil do druhého z křesel. „Pojďme si to pro-
brat pěkně popořadě,“ navrhl. „Říkáte, že ráno nepřišla do
práce. Pamatuju si dobře, že učí na škole v Tommerupu?“

Claus přikývl. „Na Tallerupské škole,“ upřesnil. „Než
jsem jel sem, volal jsem jedné z jejích kolegyně, a ta mi po-
věděla, že ve škole o ní také nic nevědí. Neomluvila se pro
nemoc, prostě jen nepřišla. Museli její hodiny odsuplovat
a kancelář školy se jí také pokoušela kontaktovat.“

Liam mu podal sklenici, ale Claus ji jen nepřítomně od-
ložil na stolek, až z ní vyšpláchla voda.

„Mluvil jsem i s několika jejími kamarádkami,“ pokrač-
čoval, „ale ani těm se neozvala. Musíte zahájit pátrání. Co
když už je mrtvá!“ Znovu se ho zmocňovalo rozrušení.

„Proč myslíte, že je mrtvá?“ zeptala se ostrě Dea.

Pohlédl na ni temným pohledem. „Jak ze školky, tak
z jeslí mi stokrát volali, protože Charlotta nepřišla pro děti
a oni už zavírali. Nakonec si je vzala k sobě na faru Beata,
to je farářka v Tommerupu, která si tam byla vyzvednout
svoji dceru.“

Obrátil se na Liama, jako by u něj hledal pochopení.
„Moje žena by v životě nezapomněla naše děti vyzvednout.“

„A není možné, že naopak vy jste zapomněl na vaši do-
hodu, že dnes máte jít pro děti vy?“ navrhla Dea. „Nebo se
mohla třeba dohodnout s někým jiným, že děti dnes vy-
zvedne.“

Claus se k ní nahnul. „Náš tříletý syn se narodil s Dow-
novým syndromem a myslím, že i vy si jistě dokážete

představit, že matka tam nenechá trčet malého chlapečka, který je naprosto závislý na pevném denním řádu a známých tvářích. To by mu nikdy neudělala. Vyzvedáváme ho vždycky my sami. Naší dceři je pět. Musí vám snad být jasné, že se Charlottě muselo něco stát.“

Jeho obviňování a výčitky jako by se od Dey odrážely. Naklonila se k němu a zeptala se, kdy svou ženu viděl naposledy.

Clausovi poklesla ramena. Liam ho pozoroval a uvědomil si zoufalství vepsané do hluboké vrásky na Clausově jinak hladkém čele. Hnědé vlasy měl Claus sčesané stranou, ale znovu a znovu mu padaly do čela, jak si je neklidně projížděl rukama. Liam ví, že manželé Laursenovi bydlí v ulici Buchwaldsvej v Tommerupu, a Charlottu zná ze společenských akcí v rámci klubu vodního póla, ale nemá nejmenší tušení, jak spolu vycházejí a s kým se stýkají.

„Naposledy jsem ji viděl dnes ráno. V půl sedmé, když vyrazela na cvičení. Chodí třikrát týdně do posilovny *Fin Form*, která je v tommerupské plavecké hale. Brala si s sebou věci na převlečení. Po cvičení si jde vždycky zaplavat a pak jede rovnou do práce. Na odchodu mi ještě řekla, že cestou domů nakoupí a pak vyzvedne děti.“ Skryl obličej do dlaní. Bylo vidět, jak těžké pro něj je zachovat klid.

Liam si ho prohlížel jako pod lupou. Věnoval pozornost pohybum rukou, zaregistroval těkavý pohled očí, když si Claus neklidně prohrábl vlasy. Pátral po známkách viny nebo lži, ale všechno spíš ukazovalo na zoufalství a strach.

„Na cvičení prý dorazila. Mluvil jsem s její kamarádkou, která chodí trénovat s ní. Všechno údajně proběhlo jako obvykle. Potom se rozloučily a odtud měla Charlotta dojet už jen pár set metrů na kole do práce.“ Zahleděl se na Deu, jako kdyby zalitoval svého předchozího výbuchu. „Něco

takového se jí nikdy nepříhodilo... Nikdy. Proto taky vím, že je něco špatně. Něco se muselo stát!“

„Ale lidé se ztrácejí docela často,“ upozornil Liam. „A valná většina z nich se zase sama od sebe objeví.“

„Charlotta by něco takového našim dětem nikdy neudělala. Kolikrát vám to mám opakovat! Vždyť jsi děti viděl, ne? Oliver má Downa... Musí ti být jasné, že by nic takového neudělala.“

„Já Charlottu zas tak dobře neznám, Clausi.“

„No dobře, ale musíte všichni pochopit, že je něco hrozně špatně.“ Claus se naklonil dopředu a skryl obličej v dlaních. „Moje žena se stala obětí zločinu, a vy mi teď musíte pomoci.“

„Rádi vám pomůžeme,“ opáčila Dea. „Nevíte, kde je, ale podle čeho soudíte, že by mohlo jít o zločin?“

„Protože tady prostě jde o zločin!“ Claus zvedl prudce hlavu a začal vypočítávat na prstech: „Mobil má nedostupný, a navíc to kolo. Měla na něm odjet do práce, ale my jsme ho našli u plavecké haly, za kontejnerem na odpad.“

„My?“ přerušil ho Liam.

„No teda farářčin manžel Peter, ten ho našel. Myslím, že tam nebylo, když jsem vyšel z bazénu já, protože jsem se po něm taky koukal, jak jsem po skončení tréninku uviděl všechny ty esemesky, co mi přišly. Spěchal jsem samozřejmě domů zjistit, jestli není tam. Říkal jsem si, že třeba omdlela. Nebo že jela domů, protože jí nebylo dobře. Představoval jsem si, jak někde v domě bezmocně leží a nemůže přivolat pomoc.“ Když vyprávěl, že děti směly zůstat u farářky a jejího druha Petera i na večeri, zaleskly se mu oči. „Myslím, že tam to její kolo někdo dal poté, co jsem z bazénu odešel.“

„Nemohla ho tam postavit sama?“ zeptal se Liam.

„Proč by dávala kolo za kontejner a pak zmizela?“ namítl Claus a poposedl neklidně na židli.

„Mohla k tomu mít nejrůznější důvody. Třeba si ho vyvedla teď, zatímco jste tady.“

„Peter ho zajistil zámekem, který vozí v autě.“

Liam zvedl obočí. „Farářčin manžel?“

„Ano, on mě taky zavezl sem k vám. Potom odjel, vždyť mají u sebe naše děti.“

„Pak vám žena určitě zavolá, až najde svoje kolo zamčené cizím zámekem,“ poznamenala Dea suše.

Liam si odkašlal. „Kolegyně má pravdu,“ podpořil ji. „Potřebujeme něco víc, co by naznačovalo, že Charlotta zmizela, než zahájíme regulérní pátrání. Ale tvoje oznámení bereme vážně. To je samozřejmé a provedeme oficiální zápis, že jsi nahlásil její zmizení.“

„Chápu, že vám to, co teď řeknu, bude ve vaší situaci možná připadat trochu tvrdé: Kdyby šlo o dítě, uvedli bychom okamžitě všechno do pohybu, ale tady je řeč o dospělé ženě. A my jsme nuceni ukázat trochu trpělivosti a dát jí příležitost, aby se domů vrátila sama,“ pravila Dea.

Liam přikývl, souhlasil s ní a jistým způsobem se mu ulevilo, že Clause s tím, jak se věci mají, svým otevřeným způsobem seznámila Dea. „Určitě se brzy objeví,“ přidal se k ní. „A pokud se Charlotta nevrátí domů později večer nebo v noci, tak zítra ráno rozjedeme pátrání.“

Claus s nelibostí sledoval, jak Liam a Dea vstávají.

„Ale co všechny ty řeči o tom, že se při únosu musí jednat rychle a že prvních čtyřiaadvacet hodin je rozhodujících, pokud dojde ke zločinu?“ Oči se mu opět zaleskly a zoufale sevřel ruce v pěst. Nikdo mu neodpověděl, a tak se mezi nimi rozhostilo ticho. Pak zavrtěl rezignovaně hlavou, strčil ruku do kapsy a vytáhl z ní zmačkaný útržek papíru. „Pokud

zaslechnete cokoli, co by mohlo s Charlottou souviset, zavolejte mi prosím. Pokud dostanete zprávu o nehodě nebo o někom v bezvědomí. Cokoli. Zavolejte mi. I v noci.“

Uhladil papír a napsal na něj číslo svého mobilu. Podal ho Dea a obrátil se k Liamovi. „Ty moje číslo máš, volej kdykoli.“

Dea lístek papíru chtěla složit, ale zarazila se, když jí padl pohled na to, co bylo vytištěné na zadní straně:

Bůh neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno, ale odpustí vše, co je mimo toto, tomu, komu chce. A kdo přidružuje k Bohu, ten zabloudil zblouděním dalekým.

„Co to je?“ zeptala se zvědavě a napřáhla ruku s krátkým textem ke Clausovi, který už byl na cestě ke dveřím. Otočil se a vrátil se k ní.

„Charlotta učí náboženství, ten papírek ležel u nás na schodech před hlavním vchodem, asi jí vypadl z tašky, když odcházela.“

„Máte nějakou Charlottinu fotku?“ zeptala se Dea. „Abychom ji mohli případně zítra rozeslat ostatním policejním okrskům, pokud by bylo nutné vyhlásit pátrání.“

Claus přikývl a ukázal jí mobil. „Vždycky říkám, že vypadá jako Mia Lyhnová.“

„Mia Lyhnová?“ zopakovala Dea a udiveně hleděla na malý displej. „Aha!“

Chvilí tiše stáli. Liamovi najednou přišlo zatěžko poslat ho jen tak pryč. Zná ho celé ty roky, co jeho syn hraje vodní pólo. Ne že by byli blízcí přátelé, ale přece jen dost blízcí na to, aby se cítil zavázaný tak, jako když jste v jednom družstvu. „A kde jsou děti teď, pořád u té farářky?“ zeptal se a mrkl na hodinky. Bylo mu ho líto. Kdyby se takhle náhle ztratila jeho žena Helena, reagoval by úplně stejně, takže se dokázal velice dobře vcítit do Clausových obav a hlodavého strachu.

„Beata se nabídla, že je dá spát, kdyby se to protáhlo, ale jestli už dneska večer stejně nechcete nic dělat, tak tam pro ně můžu rovnou zajet.“

„Můžu tě tam dovézt,“ navrhl Liam.

„Teď hned?“ ujišťoval se překvapeně Claus a hned se toho stébka chytil. „Díky, to bych byl moc rád, Peter už odjel.“

Liam okamžitě zaregistroval Dein pohled, ale ignoroval její odpor do čehokoli se pustit dříve, než uplyne čtyřia dvacet hodin. Tyhle její pohledy mu pravidelně připomínaly, že ve vyšetřování vražd je Dea zkušenější. Jenomže ona nemá tady v místě žádné vztahy, které by pro ni hodně znamenaly. Bylo mu jasné, že svézt Clause do Tommerupu je jen malá náplast na jeho rány, když Claus ve skutečnosti doufal, že tam policie pošle kriminalistické techniky a psy. Ale Liamma především zajímá, jestli mu farářka podá stejný výklad toho, k čemu došlo.

Cestou k autu šel Liam pár kroků za Clausem. Trenér se nakláněl dopředu, ramena měl svěšená a ruce zastrčené v kapsách volných sportovních kalhot. Pokud skutečně došlo ke zločinu, pomyslel si Liam, může mít zmizení své ženy na svědomí klidně sám Claus a tahle možnost bude první, kterou budou prověřovat, pokud se Charlotta během večera nebo noci neobjeví. A šli by na něj tvrdě. Tuhle část své práce neměl Liam zrovna v oblibě. Vyděšené a nejisté lidi. A je jedno, jestli si Charlotta užívá s místním kovářem nebo odletěla na Bahamy, ta nejistota je ze všeho nejhorší.

Vrátil se v duchu k okamžiku, kdy Claus vešel do kanceláře. Vybavil si neklid a zoufalství v trenérově hlase. Jeho zanícenou výzvu k nasazení policie, aby mu později nikdo nemohl vyčítat, že s pátráním po své ženě váhal. Jenomže možné bylo i to, že Clausův strach je opodstatněný, říkal si Liam, když nastoupili do auta. Charlottě se opravdu něco

přihodilo, stala se obětí zločinu a Dea bude brzy litovat, že to okamžitě nerozjeli naplno.

Beata právě napouštěla vodu do velké skleněné konvice, když uviděla přijíždět na dvůr před farou auto. Když se tam zadívala, zjistila, že v něm sedí otec Cecilie a Olivera. Pospíšila si ke dveřím, ještě než stačí zaklepat. Pokud přináší špatné zprávy, chce si je poslechnout dříve, než se tam přiřítí děti.

„Ahoj, Clausi,“ pozdravila ho stísněně Beata, když otevřela velké vstupní dveře. „Měli jsme se dobře, ale to s Charlotou je hrozné, co ti řekla policie?“

„Tady Liam je policista,“ řekl Claus a kývl hlavou k Liamovi stojícímu vedle něj. „Zatím toho ještě moc nedělají.“

„Liam Stark,“ představil se Liam a napřáhl k ní ruku. „Policejní inspektor z Odense.“

„Já jsem Beata,“ představila se také a stiskla nabízenou ruku. „Jsem místní faráčka a Clausova a moje dcera chodí do stejné mateřské školy.“

„My se s Clausem známe z vodního póla,“ vysvětloval s úsměvem Liam. „Claus trénuje mého syna.“

Beata přikývla, a v tu chvíli se rozletěly dveře obývacího pokoje, vyběhla z nich Cecilie, zamířila přímo k otci a objala ho kolem nohou.

„Pojď dál, tati, máme karbanátky.“

„Právě večeříme,“ dodala omluvně Beata. „Děti měly hlad, a tak... Můžete se najíst s námi, jestli máte chuť.“

„Jo, pojď, tati,“ tahala Cecilie tátu za nohy.

„Oni ještě nevědí, že jejich matka zmizela,“ upozornila Beata Liama, „řekli jsme jim s Peterem, že se máma zdržela

ve škole, přestože Claus říkal, že tam vůbec nebyla; říkali jsme si, že tohle asi není tak úplně náš úkol, ne?“

„To rozhodně ne,“ potvrdil hned Liam. „Je dobře, že se nemusí bát i ony.“

Beata přikývla. Vřelý pohled policisty s rezavými vlasy se jí líbil. Měl něco do sebe. Lehce rozčuchané vlasy a ryšavé vousy. Vzbuzoval v ní pocit bezpečí. „Myslíte, že se Charlottě něco stalo?“

„To zatím nevíme, ale já jsem se hlavně přišel zeptat na váš pohled na věc.“

„Já je vlastně zas tak dobře neznám,“ uvažovala Beata. „Nejvíc ze školky a jinak asi tak jako všechny ostatní tady na malém městě.“

„Nevíte, jestli Charlotta a Claus už někdy přišli děti vyzvednout pozdě nebo jestli se někdy stalo, že Charlotta se nevrátila domů?“

„Ne, myslím, že ne. Určitě ne.“

„Claus mi předtím pověděl, že váš manžel našel Charlottino kolo za bazénem a zajistil ho vlastním zámkem. Nevíte, jak se tam manžel dostal?“

„Vím, jel se tam porozhlédnout, protože Claus byl celý pryč, no a Charlottino kolo poznal, protože ho často vidá u školky... Ta barva je nepřehlédnutelná.“ Usmála se.

„A zajistil ho vlastním zámkem?“

„To je celý Peter. Nemohl přenést přes srdce, že není zajištěné. To víte, on pochází z Aarhusu, a ne z takové malé díry, jako je tahle.“

„Díky, však i my neustále lidi nabádáme, aby kola zamýkali, ale většinou jenom ta vlastní.“

Zachytila žertovný záblesk v jeho očích.

Peter vešel do chodby a vážně na Liama pohlédl. „Slyšel jsem, že se bavíte o tom kole.“ Pozdravil Liama a představil se.

„Jenom jsem říkala, žes ho zamkl.“ Beata hledala pohledem Peterovy oči. Jeho lysá lebka se ve světle leskla.

„No jo, možná to nebylo úplně nejchytřejší,“ odvětil Peter, „ale pro člověka z velkého města to je naprosto automatické.“

„Všiml jste si tam něčeho?“ zeptal se s přátelským úsměvem Liam.

„Ne, jenom bylo zvláštní, že stojí za bazénem. Tam by ho normálně nikdo nedal.“

„A vy jste se tam šel podívat, protože jste pomáhal Clausovi hledat?“

„Ano,“ přikývl Peter. „Připomnělo mi to jednoho spolužáka z výšky, který se jednoho rána prostě sebral a vyrazil na kole do Berlína,“ pokračoval už veselejším hlasem.

„Do Berlína?“ opakoval Liam a překvapeně na něj zíral.

„Charlotta asi těžko odjela do Berlína, Petere,“ ozvala se popuzeně Beata. „Její kolo je přece tady!“

„Jasně že ne,“ odvětil rychle Peter a nahrbil se. „Chtěl jsem jenom říct, že lidi občas dostávají podobné nápady... a ráno bylo hezké počasí. No, jinak samozřejmě doufám, že se brzy zase objeví.“

„Ano, to doufejme,“ uzavřel Liam a rozloučil se. Beata ho doprovodila na dvůr. Musí si zachovat naději, pomyslela si a pohlédla mezi keře a stromy obklopující faru. Stíny jí náhle připadaly temnější. Vpravo od ní to zachrastilo, jako kdyby se nějaký živý tvor stáhl do úkrytu za tiselem, jakmile uslyšel její kroky na kačírku.

Když se Liam vrátil na oddělení reaktivního vyšetřování v Odense, nahlédl do kanceláře. Kdysi se jmenovali *Oddělení kriminální policie*, tedy stejně jako většina podobných

oddělení po celé zemi, ale bůhvíjaká skupina vizionářských hlav pak vymyslela, že *proaktivní* a *reaktivní* bude znít cílevědoměji. Usmál se na Deu a Nasrín, které tam zbyly jako poslední. „Vy tu ještě jste?“

„Vlastně jsem zrovna uvažovala, že si půjdu zaběhat,“ odpověděla Dea a pohlédla na hodiny dole na obrazovce. „A pak už hupky dupky domů k Netflixu.“ Zaváhala. „Jak to šlo s tím chlápkem z Tommerupu?“

„Já ti nevím,“ odvětil Liam. „Claus si očividně dělá vážné starosti, máme tu to opuštěné kolo a farářka i zaměstnanci z posilovny se vyjádřili, že Charlotta nikdy nemívala zpoždění a nestávalo se jí, že by někam nedorazila.“

„Takže ty ses v tom přece jen stihl trochu poštourat už dneska?“

„Pořád se nevrátila, a když už jsem tam byl...“

„Koho asi právě šuká?“ nadhodila Dea a pohlédla na Nasrín.

Liam ji ignoroval. Když říkala takové věci, znělo to na jednu příšerně kodaňsky.

Přešel k Nasrín a ukázal jí zadní stranu lístku, na který Claus napsal svoje telefonní číslo. „Neříká ti něco tenhle text? *„Bůh neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno, ale odpustí vše, co je mimo toto, tomu, komu chce. A kdo přidružuje k Bohu, ten zabloudil zblouděním dalekým.“*“

„Ne,“ odpověděla demonstrativně bez zájmu.

„Vůbec nic?“ divila se Dea. „Jde tam o Alláha, to je přece jinak tvůj písíček.“

Nasrín zavrtěla hlavou a zírala zarytě na obrazovku.

Liam věděl, že si Nasrín na útěku ze Sýrie prošla peklem a pak se ze všech sil učila dánsky, aby mohla vystudovat. Nasrín mu v den, kdy obdržela policejní průkaz, vyprávěla o své náročné cestě k policii a do dánské společnosti, takže

Liam věděl všechno o překážkách, které musela překonat, protože byla mladá, žena a uprchlice. Bylo mu proto jasné, že ji Deina poznámka zabořila. „Jsi v pohodě, Nas?“ zeptal se tiše.

Ztuhle přikývla a dál upřeně zírala do počítače.

„Hele, jeď už domů,“ pokračoval. „Ať máš ještě něco z večera. Zbytek těch karet může klidně počkat do zítřka, hm?“

Okamžitě vstala, vzala ho za slovo a vypnula počítač. Na Deu se ani nepodívala, sbalila si věci a odešla z kanceláře.

Když za sebou zavřela dveře, přešel Liam k Deinu stolu. „Zítřka zavolám Clausovi, a jestli tam Charlotta pořád ještě nebude, sám tam zase zajedu.“

„Jo, jestli se do zítřka nevrátí, bude to už úplně něco jiného,“ přitakala Dea a vytáhla ze sportovní tašky zelené běžecké boty.

Otevřenou střechou proudil do malého tmavě modrého Fiatu 500C vzduch. Když měla Nasrín všeho v práci po krk, často si udělala cestou domů zajížďku. Liam se opravdu snaží, ale vztah mezi ní a Deou je hodně napjatý. Hrozná ženská. Ke všem se chová příšerně, tedy až na muže, kterým se chce zalíbit.

Šlápla pořádně na plyn a jistou rukou vedla auto měkce zatáčkou. Koupila tenhle fiátek kvůli stahovací střeše, ale hned první den si uvědomila, že tohle auto má turbodmychadlo, které se dá zapnout a vypnout, a v takový den jako dneska, kdy potřebovala trochu upustit páru, turbo aktivovala a vítr jí nádherně čechrал vlasy.

Zajela před dům svých strýčků a stiskla knoflík, aby se střecha zatáhla. Dům jejich strýců byl veliký a oni ten

prostor opravdu potřebovali, protože když před desítkami let do země přišli, přinesli si hory knih.

Zvenku dům nevypadal jako antikvariát a strýčkové se ani nijak nesnažili přilákat zákazníky, tu a tam k nim však přece nějaký kupec bůhvíodkud ze světa zavítal, aby si koupil předem vybranou knihu. Občas byl obchod uzavřen za pár minut, jindy se host v labyrintu polic s knhami zatoulal a strávil tam několik dní.

Nejdříve ji přivítala vůně prachu a pak ji něžným polibkem na čelo uvítal strýček Aldar.

„Zase doma, holčičko.“

„Jo.“ Zavřela oči a vychutnávala si klid a vůně. Aldar říkával, že většina toho prachu pochází z Damašku, protože valnou část knih nikdo neotevřel od doby, kdy se přistěhovali.

„Měla jsi dobrý den?“ pokračoval Aldar a pohlédl na neteř přes obroučky brýlí. V ruce držel dvě staré knihy a světlo zvenku si pohrávalo na jejich kožených vazbách.

Pokrčila rameny. „Nechci si sem nosit práci.“

„Já vím, že ne, a ty zase víš, že já se vždycky zeptám, protože tady je dost místa na všechno, nebo snad ne?“ Aldar se rozhlédl po všech těch policích a komíncích knih. „Cítíš vůni bratrovy baklavy?“

Nasrín se na strýce usmála. Pamatovala si, že jeho husté vlasy a vousy byly dříve černé jako uhel. Nyní byly šedé. Téměř bílé.

„Co tě trápí, děvenko?“ zkusil to znovu.

Nasrín pokrčila rameny. „Jen mě prostě už nebaví být pořád *ta muslimka*...“

Pomalu přikývl a chápavě na ni pohlédl. „Tak to mě nebaví už padesát let. Ale nesmíš se tím nechat zlomit, protože jinak skončíš jako zaprášený starý blázen, jako já.“

Nasrín se usmála a on na ni mrkl.

„Nasrín!“

Otočila se ke svému druhému strýčkovi, který se vynořil nad schody s rozčuchanými vlasy a zástěrou kolem pasu.

„Přineseš nám to sladké?“ zvolal nedočkavě Aldar.

„Ne, pojdte nahoru,“ odvětil Hajján. „Právě jsem to odnesl na stůl a je tam i mátový čaj.“

„Voní to až sem,“ řekla Nasrín a objala ho.

Hajján přikývl a stydlivě se vymanil z jejího objetí. „Co děláte?“

„Bavíme se o tom, jak se tu z nás dvou mezi těmi knihami stali dva staří blázni,“ odpověděl Aldar a stiskl bratrovi rameno. „A ty je znáš všechny nazpaměť. Vid?“

„No...“ Hajján se rozpačitě usmál. „Všechny asi ne...“

„Súra 112, verš 1 až 4,“ snažil se ho navnadit Aldar.

Hajján se zamyšleně kousl do rtu, ale pak na bratra mrkl. „On Bůh je jedinečný. Bůh sám o sobě věčný. Neplodil a nebyl zplozen a není nikoho, kdo je mu roven!“

„Tak vidíš,“ usmál se Aldar pyšný na bratra. Hajján byl o dva roky starší a pro Nasrín byli neoddělitelní. Patřili k sobě, nedokázala si představit jednoho bez druhého. „Já to říkal!“ Prohlásil to tak, jako by právě všichni tři společně dosáhli vítězství. Začal je postrkovat ke schodům. „Tak pojdme nahoru, ať si můžeme pochutnat na té dobrotě, co tvůj strejda upekl.“

Usmála se na ně, kráčela za nimi a myslela na verš, který Liam přečetl nahlas. Nemusela se ani ptát Hajjána, samotné jí hned bylo jasné, že pochází z koránu. Ale když se kolegové ani nenamáhají, aby se pokusili se ten text sami vyhledat, ona zas nemá chuť jim pomáhat. Nehodlá být jejich vzornou muslimkou, která je vždycky hned po ruce, jakmile se setkají s něčím, co jenom trochu zavání Středním východem.

DEN DRUHÝ

SOBOTA

Čeká za autoservisem už skoro hodinu. Dohodli se přes esemesky, že si od něj mladík koupí tři gramy. Nepochyboval, že se na to chytí, protože mu nabídl výhodnou cenu. Jenomže kluk nedorazil. Obecně nebylo těžké zjistit, kde a kdy se pravidelně pohybuje, jenomže jak do toho vstoupil alkohol, veškerá rutina a dohodnuté schůzky šly do háje.

Konečně přišla esemeska: *Už jdu.*

Pocítil záchvěv očekávání. Přitiskl se v noční tmě ke zdi a napínal uši, jestli uslyší na příjezdové cestě k autoservisu kroky.

Před třemi týdny zajel s malým peugeotem do Assensu a odstavil ho v přístavu, na parkovišti pro jachtaře. Pak ho tam nechal stát, vyzvedl si ho až dnes před hodinou a dal si pozor, aby byl k bezpečnostní kameře hlídající přístav neustále obrácený zády, takže na záznamu bude vidět pouze černá silueta. A golfu zaparkovaného na jedinou noc před příbytkem osamělé matky si jistě nikdo nevšimne.

Konečně uslyšel křupání štěrku a blížící se šouravé, tápající kroky. Nocí se rozlehl dutý smích, a tak se raději stáhl ještě o kus dál, aby ho tma úplně skryla. Uslyšel několik bujaře hulákajících hlasů. Podle jeho pozorování by ovšem kluk měl být touhle dobou sám.

O chvíli později se mladík a jeho kamarád vynořili zpoza rohu. Jejich stíny tancovaly ve světle pouliční lampy. Neslyšně udělal krok dopředu a zadíval se na ně.

V tu chvíli se mladík prudce zastavil, pátravě se rozhlédl kolem a pánovitě něco vykřikl. Muž se rychle stáhl do své tmavé skrýše. O chvíli později se brána autodílny otevřela. Oba mladíci vešli a za špinavými okny se rozsvítilo světlo.

V kapse mu zavibroval mobil. *Neměli jsme se potkat u servisu?*

Napadlo ho, že odpoví, ale raději se odplížil k malým zadním dveřím dílny. Zmáčkl černou kliku až dolů a pak dveře poseté vlhkými skvrnami pootevřel. Slyšel zevnitř jejich hlasy. Nasadil si kapuci a vešel do chodby.

Úzkým průchodem viděl obrysy několika starých skříní a stoličky. Šel dál, obešel pytel hadrů. Neslyšně minul zavřené dveře a přiblížil se k pruhu světla dopadajícího na podlahu plnou skvrn od oleje.

Doléhaly k němu hlasy a pronikavý pach cigaretového kouře.

„Kráva jedna pitomá,“ ozval se opilecký hlas z dílny. O podlahu uhodila prázdná plechovka a s chřestěním se odkutálela po betonu. „Jdu nahoru.“

Naslouchal soustředěně jeho krokům. Ucítil, jak mu na dlaních vyráží pot.

„Já se jdu ještě vychcat,“ ozval se najednou mladíkův hlas těsně u zadního vchodu.

„Tady?“ zavolal jeho kamarád z větší dálky.

Muž se rychle stáhl zpátky do tmy, kamarádovy kroky se vzdálily z dílny. Cinknutí plechovky postavené na ocelový stůl. Nyní se kroky blížily. Pomalu se sunul vpřed, měl nastražené uši jako zvíře. Zarachocení odtahované židle a chvíli nato vrznutí otvíraných dveří.

Zvuk moči tekoucí do pisoáru. Rychle přeběhl k pneumatikám naskládaným na sobě a vmáčkl se za ně, takže byl nyní skrytý mezi dveřmi a branou servisu.

Ze záchodu se ozvalo nespoutané krknutí. Když kroky došly ke stolu, vystoupil z úkrytu. S chutí by se kochal jeho překvapeným obličejem, ale nebyl čas. Než mladý mechanik stačil jakkoli zareagovat, měl už do krku zabodnutou Jehlu.

Mladík se zapotácel a pak se zachroptěním klesl k zemi. Rozhostilo se ticho. Lístek papíru muž umístil s radostným rozechvěním vedle přetékájícího popelníku.

„Jestli je to tvoje matka, oběma vám zakroutím krkem,“ zasýčela Helena rozespale. „Je sobota ráno, krucinál!“

Liam se zmateně natáhl po mobilu zvonícím na nočním stolku. Hodiny ukazovaly 6.01. Odkášlal si. „Liam Stark... Clausi?“ Liam si odkášlal a přetočil se na bok, takže teď hleděl na Helenina záda. Normálně vstávali něco před sedmou, takže zas tak brzy na ně nebylo. „Clausí, uklidni se, prosím. Ano, rozumím, celou noc jsi na ni čekal... Clausí!“ Liam se posadil a spustil nohy z postele. „Jo, přijedeme. Jo! K tommerupskému bazénu. Ale nejdřív musím svolat víkendovou skupinu, ještě nejsou v práci, ale zavolám jim. Zhluboka se nadechni, dej si kafe a nejezdi nikam autem, když jsi celou noc nespal. My se do toho hned pustíme. Jo,

s plným nasazením. To chápu. Jasně. Rozumím. Teď to položím. A dej si to kafe, jo?“

„Co se děje?“ zamumlala Helena.

Liam si znovu lehl, obrátil se k ní a pevně ji objal. Po celé ty roky, co spolu bydleli, byli zvyklí spát nízko, a tak jeho penis zareagoval, jakmile se dotkl její kůže zahřáté zpod peřiny. „Práce.“

„V sobotu v šest hodin ráno?“

„Vždyť víš, jak to chodí!“

Helena se k němu otočila. „Zdálo se mi, že jsme si dali trojku, my dva a ještě jeden chlap. Byla to docela divočina.“

„Nemohl by ten člověk navíc být ženská?“ navrhl Liam a znovu ji políbil.

„Já ti snad připadám nudná?“ Najednou už to neznělo zdaleka tak rozespale.

„To ne, chraň bůh! Hele, byl to tvůj sen, kde nás bylo víc, ne můj,“ zašeptal do jejich rozčuchaných vlasů a pak ji pustil. Natáhl si trenýrky, které nechal včera ležet na zemi, a pak si odnesl mobil do obývacího pokoje, aby zavolal ranní službě. *Musíme zjistit, kde se v uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách pohyboval mobil Charlotty Laursenové. Víme, jestli ona nebo její muž netrpí nějakou tělesnou nebo psychickou nemocí? Někaké záznamy o domácích hádkách? Okamžitě prověřte jejich bankovní účty.* Pak zavolal Dee. *Zajedeme tam a uvidíme. Ještě se nevrátila. Pojedeš svým autem?*

O necelou hodinu později už byl v Tommerupu u bazénu. Na velké ceduli bylo napsáno *Sportovní a kulturní centrum Maják*. Vzadu stály nové budovy. Moderní multifunkční hala. Nová knihovna. Nový hlavní vstup. Starší část centra přiléhala k silnici. A bazén postavili napříč, s výhledem na město. Vzadu za areálem a po jeho pravé straně byl les.

Vpředu a vlevo se rozkládala městská čtvrť s vilami a rodinnými domky. A mezi nimi vysoké živé ploty. Silnice k parkovišti v zadní části areálu se táhla podél oplocených zahrádek a lesa. Z ulice byla zakrytá a na mnohé její části nebylo vidět ani z bazénu a ostatních budov. Nebylo by tedy těžké tam přemoci ženu a strčit ji dozadu do auta, pomyslel si. Charlotta Laursenová se skutečně mohla stát obětí zločinu.

„Dobré ráno, šéfe!“

„Dobré, Deo. Jsi tu první...“

„Jo a dík, žes mě povolal do služby.“

„Měla jsi volno?“

Křivě se usmála. „My snad máme někdy volno?“

„Takhle by to být nemělo, můžu zavolat někoho jiného, Nas by byla nadšená!“

„Nech toho, Liame, to je v pohodě, moje dvě zlaté rybky to beze mě jednu sobotu určitě vydrží.“

„Ty máš rybičky?“ Překvapeně na ni vytřeštil oči.

Dea si nevšímalá jeho smíchů a radši ukázala na parkoviště. „Psovod potvrdil, že tu Charlotta opravdu byla.“

„Tak to je dobrý začátek. Našly se nějaké čerstvé stopy?“

„Podle psovoda tu skutečně mohla být včera.“

„A co v lese?“

„Tam teprve začínají.“

„Na jejích sociálních sítích se od jejího odchodu z bazénu neobjevilo nic nového. Posledním příspěvkem je fotka z posilovny, kterou dala na Instagram. Požádal jsem počítačové oddělení, aby prověřilo veškeré digitální stopy. Aktivitu na mobilu a na sociálních sítích. Platební kartu. Prostě všechno.“

„A její mobil je od včerejška nedostupný?“ Dea k němu přistoupila blíž a Liam přikývl.

„Ano, vypadá to tak. Sám jsem jí teď ráno zkoušel volat a byla nedostupná. I proto jsem sem dnes povolal psy.“

Vtáhl spodní ret do úst a zamyšleně pohlédl na Deu. „Nemohla bys zkusit sehnat někoho z té školy, kde učí? Kolegy. Studenty. Já vím, nebude to úplně snadné, je sobota.“ Promnul si zrzavé vousy. „Pokud ji nenajdeme do pondělí do rána, musíme být připravení promluvit si se všemi žáky, které učí, a k tomu budeme potřebovat součinnost školy.“ Pohlédl jí do očí, jestli pochopila, že tenhle úkol připadl jí.

Dea přikývla. „A taky bychom si asi měli znovu promluvit s Clausem, ne? O jejích zvyklostech, denním programu a tak.“

„Jo.“ Souhlasil s ní, ale bylo mu to najednou dost nepříjemné, jelikož šlo o někoho, koho znal. Přelétl pohledem po stěně plavecké haly. „Ale dej mi ještě minutku, trochu se tu rozhlédnu a pak se do toho pustíme.“ Podíval se na hodinky. Bylo 7.17. „Mezi 7.45 a 8.15 chci mít na ulicích vedoucích k bazénu naše lidi. Každého zastaví a zeptají se, jestli tudy nejeli ve stejnou dobu i včera a neviděli něco nezvyklého. Musíme také prověřit záznamy z bezpečnostních kamer rozmístěných po městě, u školy a na nejbližších čerpacích stanicích.“

„Je sobota,“ upozornila Dea, přestože to už Liam zmínil. „Naděje, že lidé pojedou o víkendu stejnou cestou jako v pátek, není moc velká.“

„Já vím, ale stejně to zkusíme... a v pondělí a v úterý ráno to zopakujeme, pokud...“

„No dobře,“ přerušila ho Dea a už nic nenamítala. „Pošlu tam lidi...“

Liam se díval za odcházející šéfkou sekce a v duchu přemítal, co o Charlottiných pohybech už vědí. Mezi 6.45 a 7.45 si v prvním patře zacvičila, potom si zaplavala a převlékla se a nakonec sešla po schodech do vstupní haly. Při odchodu ze šatny pověsila na internet selfíčko, její instagramový

profil ukazoval veselou usmívající se ženu, která fotku doprovodila několika symboly svalnaté paže. Od té doby už ji nikdo neviděl. Pravděpodobně sešla dolů do přízemí, kde byl východ. Zahnula k multifunkční hale. Tam by normálně stálo její kolo, jenomže to teď bylo odstavené až úplně vzadu, kam nebylo vidět z oken. Poblíž nestály žádné domy. Byl tam jen asfalt, vysoká zeď ze žlutých cihel, kontejnery na odpad a dál už jen les. Sem by si normálně kolo nikdo neodložil, pomyslel si Liam. Pořád tu stálo. Natáhl si plastovou rukavici a opatrně rukou přešel po řídkách. Otlučený zvonek byl nakřivo a jeden kabel ruční brzdy uvolněný, ale to vypadalo jako normální známky používání. Pneumatiky byly napumpované.

Rozhlédl se kolem a dlouze, zhluboka se nadechl. Donutil se zpomalit, aby se lépe soustředil. Na zemi nebylo vidět nic. Stopy bot ani známky zápasu. Štěrk byl po dešti neporušený. Plevel nebyl pošlapaný. A živá duše by neodstavila kolo právě tady. Charlotta si neužívá v posteli s kovářem. Něco se jí stalo a to kolo sem postavil někdo jiný.

„Skote?“

Zpoza rohu se s rozdychtěným psem vynořil jeden z psovodů.

„Našli jsme v lese toho chlapíka.“

„Manžela Charlotty Laursenové?“

„Jo, teď sedí u nás ve psím autě. Dali jsme mu kafe. Je úplně na dně.“

Claus seděl na zadním sedadle jednoho z vozů psí patroly, nohy měl vystrčené z postranních dveří a v rukou svíral hrnek kafe. Vlasy měl rozčuchané a na sobě stejné oblečení jako včera. Oči měl napuchlé a zarudlé. Liam si ho chvíli prohlížel. Muž, který trénoval jeho syna ve vodním pólu,